

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/100/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717010094
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3717010094.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., D., nar. XX.XX.XXXX v D. E., stíhaného pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júna 2023, prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. júla 2022, sp. zn. 2T/28/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. júla 2022, sp. zn. 2T/28/2017, bolo podľa § 285 písm. a), b) Tr. por. rozhodnuté o oslobodení obžalovaného A. B. C., D., spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, sp. zn. Pv 844/15/3306-82, zo dňa 03.04.2017, skutok, obžalobou právne posúdený ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., účinného do 31.12.2015, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

od presne nezistenej doby, asi od októbra 2014 do dňa 31.8.2015, kedy poškodená, v tom čase jeho manželka F. G. C., spolu s maloletými deťmi H. C., nar. XX.XX.XXXX a I. C., nar. XX.XX.XXXX, odišli zo spoločnej domácnosti, z miesta ich posledného trvalého bydliska v D. E., C. XXXX/XX, kde počas kritického obdobia spoločne bývali, spôsoboval psychické utrpenie svojmu maloletému synovi H. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorého niekedy aj trikrát za týždeň neprímerane trestal pre drobné nedorozumenia s jeho maloletou sestrou, zatváraním, ale aj uzamykaním v detskej izbe a najmenej jedenkrát na toailete, kde tiež zhasol svetlo, a to aj za prítomnosti matky dieťaťa, ale aj keď nebola doma, lebo chodievala v nedeľu podvečer na bohoslužby, podobne zamkol po hádke pred Vianočnými sviatkami roku 2014 do izby spolu s maloletým H. C. aj poškodenú G. C., ale na búchanie na dvere ich odomkol, pričom maloletý poškodený, keď bol v izbe či na toailete sám, kričal, bál sa obžalovaného, ktorý vždy uprednostnil dcéru, ktorú nikdy takto nepotrestal, a to aj keď bola na vine ona, robil rozdiely medzi deťmi aj tak, že napríklad maloletú I. C. zobral na prechádzku a maloletého H. C. nechal doma, neprejavoval o maloletého taký záujem ako o dcéru, nebral ohľad na to, že maloletý poškodený H. C. mal od útleho detstva zdravotné problémy, zajakával sa a mal tiky na tvári, na dohováranie matky detí nedbal, vždy sa s ňou pohádal, aj pred deťmi, pričom maloletý H. C. sa radšej vtedy schoval do izby, lebo bol presvedčený, že takáto výchovná metóda je správna, dokonca v jednom prípade prehlásil, že mu je jedno, či bude dieťa „koktať aj celý život“, obžalovaný A. B. C., D. vyrušoval svoje maloleté deti, ako aj poškodenú F. G. C. tým, že do neskorých nočných hodín, takmer denne, hrával počítačové hry, pri ktorých komunikoval so spoluhráčmi nahlas, pri zasvietenom svetle a otvorených dverách na svojej pracovni, pričom deti musela ich matka často utišovať, keď sa zobudili, počas kritického obdobia psychicky týral svoju vtedajšiu manželku F. G. C., ktorej denne, aj niekoľkokrát, a to aj pred maloletými deťmi, opakovane vyčítal, že je neschopná, že sa nevie postarať o domácnosť, o deti, takto ju ponižoval, nadával, že je mrcha, zlá manželka, sprostá krava, pred deťmi hovoril, že ich matka nemá rada a tak vytváral o nej pred nimi negatívny obraz, nebrával ju na výlety, ktoré absolvoval s deťmi, pretože „neposlúchala“, neustále ju kritizoval za to, čo urobila, ale aj

neurobila, musela sa podriaďovať jeho predstavám o výchove detí, o vedení domácnosti, keď neurobila niečo podľa jeho pravidiel, vyčítal jej to a žiadal vysvetlenie, kritizoval ako ukladala riady do umývačky, ako vysávala, všetky zakúpené potraviny museli byť vždy uložené v na to určených dózach, musela vyberať peniaze len z bankomatu tej banky, kde mali účet, hoci na účet boli poukazované aj peniaze, ktoré zarobila, keď tak neurobila, poplatok za výber jej strhol z jej účtu, ktorý mal doma vytvorený pre všetkých členov rodiny, musel mať prehľad o všetkom, všetko kontroloval, nadmerne ju zaťažoval e-mailovou komunikáciou, telefonátmi a SMS-kami, a to aj keď bola v zamestnaní, pričom sa častokrát jednalo o nepodstatné veci alebo práve v tom čase chcel riešiť nejaký problém, a tak ju vyrušoval v zamestnaní, pričom celá ťarcha so starostlivosťou o domácnosť a deti bola v podstate na poškodenej F. G. C., v dôsledku čoho spôsoboval

maloletému H. C. psychické utrpenie neurotizáciou dieťaťa, hoci vedel, že od malička trpel psychickým ochorením, ktoré sa počas kritickej doby zhoršilo, spôsoboval mu emočnú bolesť vytykaním jeho chýb, potláčaním jeho sebavedomia, trestaním, zatváraním a zamykaním v miestnostiach, odopieraním pozornosti, nezaujmom o neho, pričom maloletý prežíval sústavný stres, napätie a strach z obavy pred reakciami svojho otca, v dôsledku čoho 31.8.2015 začala matka s maloletým poškodným H. C. chodiť pre zhoršenie jeho zdravotných problémov k detskému neurológovi a

u poškodenej F. G. C. svojim konaním spôsoboval emočnú nestabilitu, tendenciu k depresívnemu ladeniu, zvýšenej ostražitosti, úzkosti, utiahnutosti, tiež poruchy spánku, pocit ohrozenia v interpersonálnom vzťahu, spojené so strachom z bezmocnosti v dôsledku dominantného partnera, neschopnosti rozhodnúť sa podľa seba, sústrediť sa na prácu a takisto strach z ohrozenia detí, výraznejšie jedného dieťaťa, v dôsledku čoho prežívala sústavný stres a strach z toho, čo bude, keď sa obžalovaný vráti z práce, a preto vyhľadala v septembri 2015 pomoc klinického psychológa.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože prokurátor podal proti nemu v zákonnej lehote odvolanie. Podané odvolanie dodatočne odôvodnil nasledovne:

„Napadnutým rozsudkom súd obž. A. B. C., D. podľa § 285 písm. a/, b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica sp. zn. Pv 844/15/3306-82 zo dňa 03.04.2017 pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31.12.2015, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a skutok nie je trestným činom.

Rozhodnutie súdu nepovažujem za zákonné a opodstatnené, lebo nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, a to najmä výpoveď poškodenej F. G. C. a znalecké posudky F. F. H. a F. J. D..

Zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31.12.2015 sa dopustí ten, kto týra blízku osobu alebo osobu, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobujúc jej fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť.

Predchádzajúcim rozsudkom v predmetnej trestnej veci zo dňa 31.08.2020 súd uznal obž. A. B. C., D. vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31.12.2015 vo vzťahu k poškodenej F. G. C.. Na nasledujúcom hlavnom pojednávaní po zrušení označeného rozsudku sa dôkazná situácia v uvedenej časti zažalovaného skutku žiadnym relevantným spôsobom nezmenila, preto nebol daný dôvod na takúto zásadnú zmenu rozhodnutia súdu a vykonaná zmena ani nebola dostatočne odôvodnená.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.07.2022 boli oboznámené videozáznamy predložené obžalovaným. Väčšina z nich sa týkala vzťahu obžalovaného a poškodenej ako rodičov k deťom, čo nemá žiadnu súvislosť s konaním obžalovaného voči poškodenej počas trvania ich manželstva. Videozáznamy vôbec nevylučujú, že obžalovaný voči poškodenej konal tak, ako je uvedené v obžalobe. Pri ich hodnotení je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že všetky záznamy vyhotovoval práve obžalovaný, teda mohol predvídať a kontrolovať svoje konanie a reakcie, naopak poškodenej túto možnosť nemala. Poškodenej sa k záznamom na hlavnom pojednávaní vyjadrila, objasnila celkový kontext a pozadie situácií, ktoré nahrávky zachytávajú a aj s poukazom na jej vyjadrenie možno konštatovať, že vykonanie tohto dôkazu neodôvodňuje oslobodenie obžalovaného spod obžaloby.

Obžalovanému sa kladie za vinu, že v dôsledku jeho konania u poškodenej vznikla emočná nestabilita, tendencia k depresívnemu ladeniu, zvýšenej ostražitosti, úzkosti, utiahnutosti, poruchy spánku, pocit ohrozenia v interpersonálnom vzťahu, strach z bezmocnosti v dôsledku dominantného partnera,

neschopnosť rozhodnúť sa podľa seba, sústrediť sa na prácu, strach z ohrozenia detí, v dôsledku čoho prežívala sústavný stres a strach z toho, čo bude, keď sa obžalovaný vráti z práce, a preto vyhľadala pomoc klinického psychológa. Všetky tieto psychologické prejavy je spôsobilý a kompetentný posúdiť znalec z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých. Vyplýva to aj z obsahového vymedzenia znaleckých odborov a odvetví, ktoré je prílohou č. 2 vyhlášky MS SR č. 228/2018 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zodpovedá tomu aj doterajšia rozhodovacia prax súdov v obdobných trestných veciach. V priebehu trestného konania nevzniklo žiadne podozrenie, že by sa u poškodenej v dôsledku konania obžalovaného prejavila duševná choroba v pravom slova zmysle, ku ktorej by sa mal vyjadriť znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria. Zároveň považujem za potrebné poukázať na skutočnosť, že „iné správanie, ktoré ohrozovalo psychické zdravie poškodenej“ je iba jedna zo zložiek skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31.12.2015, pričom jednotlivé zložky sú formulované fakultatívne. Objektívnu stránku skutkovej podstaty tohto trestného činu môže páchatel naplniť aj iným svojim konaním. Zo znaleckého posudku znalkyne F. F. H. č. 1/2016 zo dňa 06.11.2016 jednoznačne vyplynulo, že poškodená F. G. C. bola vo vzťahu k obžalovanému v submisívnom postavení. Znalkyňa skonštatovala, že psychologickým vyšetrením poškodenej bola preukázaná prítomnosť emočných a kognitívnych deficitov, narušené sebahodnotenie, pocit zníženia vlastnej kompetentnosti, prehlbovanie submisivity /podriadenosti/, prejavy hypervigilancie, známky psychickej neurotizácie, naučenej bezmocnosti a rôzne somatické symptómy, ako dôsledok viktimizačných incidentov prežívaných v partnerskom vzťahu s obžalovaným. Takto vymedzený následok konania a správania obžalovaného voči poškodenej F. G. C. možno nepochybne vyhodnotiť ako spôsobenie psychického utrpenia v zmysle § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31.12.2015. Nestotožňujem sa preto s naznačeným názorom súdu, že by tieto jej negatívne pocity súviseli s jej maloletým synom. Naopak, znalkyňa jednoznačne skonštatovala, že vyjadrenie poškodenej F. C. o pretrvávajúcom vnútornom napätí, strachu a napätom očakávaní manželovho správania, čo zas bude, čo si vymyslí, s čím bude nespokojný, poukazuje na určitú nepredvídateľnosť a ostražitosť k manželovmu správaniu. Ostražitosť (hypervigilancia) znamená, že osoba, ktorá bola vystavená traume je v permanentnom očakávaní nového nebezpečenstva, čím udržiava svoj organizmus v neustálej pohotovosti, je v neustálom stave poplachu a môže mať prehnané reakcie. Dôsledkom takéhoto prežívania sú poruchy spánku, sústredenia, podráždené reakcie a úzkosť. Keď sa poškodená snažila prispôbiť, aby bol manžel spokojný a predchádzať situáciám, ktoré by mohli byť príčinou jeho nespokojnosti, hoci stále dochádzalo ku kritike z jeho strany, táto snaha poukazuje na pocit bezmocnosti vo vzťahu k manželovmu správaniu, pričom prispôsobovanie fungovalo ako ochranný mechanizmus pred opakovanou kritikou a nespokojnosťou (naučená bezmocnosť). Takéto každodenné prežívanie poškodenej nepochybne narušilo kvalitu jej života podstatným spôsobom, pretože jej spôsobovalo duševné bolesti, ktoré ju ovplyvňovali a obmedzovali v obvyklom spôsobe života. Závažnosť konania obžalovaného nemožno znižovať poukazovaním na slabosť povahy poškodenej s odôvodnením, že iná, dominantnejšia partnerka by jednotlivé útoky obžalovaného považovala len za bežné manželské nezhody. Pri posudzovaní konania obžalovaného je nevyhnutné prihliadať práve na charakteristické črty osobnosti poškodenej, ktoré spôsobili, že nebola schopná účinne sa brániť voči obžalovanému. Obžalovaný bol v partnerskom vzťahu s poškodenou F. G. C. v dominantnom postavení, čo jednoznačne preukázal znalec F. J. D. v znaleckom posudku č. 53/2016 dňa 10.06.2016 po vyšetrení jeho duševného stavu. Podľa jeho záverov je osobnosť obv. A. B. C. D. akcentovaná s narcistickými osobnostnými črtami, ktoré kvantitatívne dosahujú úroveň poruchy osobnosti. Prítomná je zvýšená miera manipulativnosti, teatrálnosti a sebaapresadzovania v interpersonálnych vzťahoch, má zvýšené sebahodnotenie pričom je prítomný pretrvávajúci pocit grandiozity, či vo fantázii alebo v správaní sa, zvýšená potreba obdivu a nedostatok empatie voči druhým. Má veľikášsky pocit vlastnej dôležitosti, zjavné je u neho preháňanie svojej úspešnosti a talentu, očakávanie uznania vlastnej nadradenosti, bez zodpovedajúcich úspechov, v danom prípade prejavujúce sa v neochvejnom presvedčení o dokonalosti svojej výchovnej metódy a o správnosti prísnych pravidiel vedenia a usporiadania domácnosti, ktoré manželke nariadil. Verí vo vlastnú jedinečnosť a zvláštnosť. Má pocit oprávnenosti na prehnané požiadavky a nekompromisne očakáva automatický súhlas s jeho normami. Voči druhým sa správa nadradene, neempaticky, ponižuje a znevažuje ich, správa sa manipulatívne, snaží sa druhých ovládať. V interpersonálnych kontaktoch sa prejavuje arogantné, povýšenecké a domýšľavé správanie, pričom citlivo reaguje na kritiku, hlavne zraneným sebavedomím, defenzným hnevom a pohrdaním. Narcistickej osobnosti záleží len na jej samej na vlastných potrebách a prioritách. Sebavedomie narcistu sa prejavuje ako arogancia. Narcista ľahostajne trúsi pohrdané poznámky o hlúposti, nešikovnosti alebo neschopnosti iných, aby si dokázal a

zvýraznil svoju nadradenosť. Necháva u ľudí dojem, že ich vyčerpáva. Potreby a túžby iných vníma ako prekážku svojich vlastných nárokov. Nezaujíma ho, že druhý ľudia sa cítia nešťastní v strese, alebo sú frustrovaní. Pokiaľ nedostane to, čo chce, citlivo reaguje, prevracia oči, dáva najavo pohrdanie, uškŕňa sa, je netrpezlivý, podráždený, kričí. K. sa ako panovačné dieťa v tele dospelého. Narcista dokáže manželku a deti zahatiť systémom nespĺniteľných a zbytočných pravidiel, príkazov a zákazov, pričom sám pre seba vyžaduje výhody a úľavy. Ľudia, ktorí žijú s narcistom sa postupom času podvolia jeho diktátu a často nie sú schopní vzoprieť sa týraniu alebo chrániť svoje deti. Ľudia, ktorí žili s narcistom a zažili s ním milostný vzťah, konštatujú, že spočiatku sa nechali očariť jeho šarmom, inteligenciou a veľkými gestami, ale akonáhle má narcista stáleho partnera, šarm rýchlo vyprchá a partner sa musí zmieriť s tým, že očarujúci človek sa zmenil na bezcitného a manipulatívneho. Narcistický partner nebude nikdy spokojný s vašim vzhľadom, návykmi, aktivitou, schopnosťami. Narcisti kritizujú partnera každý deň a pri každej maličkosti. Narcista ako rodič sa správa tak, že ak deti nespĺňajú jeho nároky na perfektné výkony v akejkoľvek oblasti, začne si vytvárať odstup a nakoniec dieťa, s ktorým si vytvoril odstup, môže vnímať skôr ako bremeno. Deti sa často zúfalo snažia získať si pozornosť takéhoto rodiča, ale narcista nie je schopný dať lásku, po ktorej túžia.

Uvedená objektívna charakteristika osobnosti obžalovaného vypracovaná znalcom presne zodpovedá opisu jeho správania, ktoré uvidela poškodená F. G. C.. Nemožno súhlasiť s odôvodnením napadnutého rozsudku, z ktorého narcistické osobnostné črty obžalovaného vyznievajú ako ospravedlnenie jeho správania, či okolnosť, ktorá by ho mala vyvinúť z jeho protiprávneho konania, keď sa v niektorých situáciách nesprával ako „príkladný manžel“. Znalec F. J. D. jednoznačne skonštatoval, že u obžalovaného nezistil takú duševnú poruchu, ktorá by ovplyvňovala jeho rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť, v dôsledku ktorej by nemohol rozpoznať protiprávnosť svojho konania. Narcistická porucha osobnosti a syndróm závislosti na počítačových hrách neovplyvňujú z forenzného hľadiska rozpoznávaciu ani ovládaciu schopnosť osoby. Obžalovaný si teda bol veľmi dobre vedomý svojho správania, ktoré bol schopný kontrolovať a ovládať, čo však neurobil. Jednoducho využil submisívnu osobnosť poškodenej, pri ktorej mohol naplno rozvinúť svoje narcistické prejavy. Z výpovedí svedkov, ktorí boli s poškodenou v kritickom období v najbližšom kontakte, vyplynulo, že jej správanie sa podstatne zmenilo, začala byť nespokojná, úzkostná, nesústredená. Z takýchto prejavov poškodenej muselo byť obžalovanému zrejmé, že jeho konanie a správanie jej ubližuje, preto neexistujú žiadne pochybnosti o zavinení obžalovaného, a to vo forme úmyselného konania.

Je častým javom, že týranie v manželstve, obzvlášť psychické týranie, sa odohráva v skrytosti. Dôsledkom toho je absencia priamych svedkov konania páchatela, čo však nesmie viesť k jeho nedôvodnému oslobodeniu. V predmetnej trestnej veci nenastala situácia, že by oproti sebe bez ďalšieho stáli dve rovnocenné protichodné výpovede obžalovaného a poškodenej. Výpoveď poškodenej F. G. C. bola podporená závermi dvoch nezávislých objektívnych znalcov, ktoré majú zásadný vplyv na celkové hodnotenie dôkaznej situácie a nemožno ich prehliadať.

S prihliadnutím na tieto skutočnosti považujem moje odvolanie za odôvodnené a navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne na podklade môjho odvolania podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil výrok rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/28/2017 zo dňa 25.07.2022, ktorým obž. A. B. C., D. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica sp. zn. Pv 844/15/3306-82 zo dňa 03.04.2017, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31.12.2015 a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný, ktorý uviedol nasledovné:

„Okresný súd konečne akceptoval videozáznamy a zvukové záznamy, tzv. „snímky dňa“ z nášho spoločného života a tieto, aj podľa vyhodnotenia Okresného súdu, poukázali na to, že moje deti, H. a I. ma mali radi, že vystupovali v našej domácnosti bez akéhokoľvek, čo i len náznaku, strachu a deti určite nedokážu v tomto veku pôsobiť na videu hrane, umelo, ale iba prirodzene. Toto správanie mojich detí je v rozpore s tým, čo udávala ich matka G. C. a teda mám za to, že to významne podkopáva dôveryhodnosť jej tvrdení ohľadom môjho údajného psychického týrania voči nej samotnej. Nahrávky maximálne poukázali na nefunkčné partnerské spolunažívanie, avšak v žiadnom prípade nie v rovine psychického týrania, o čom vypovedali aj svedkovia, moji rodičia a môj brat, ktorých výpoveď konečne zobral Okresný súd ako výpoveď rovnakej váhy ako výpovede rodičov alebo kamarátiek/podriadených v práci G. C.. Krajský súd podľa mňa správne vyhodnotil skutočnosť, že v mojom prípade nebola iná dôkazná možnosť, ako aspoň z časti dokázať a preukázať moje správanie sa doma a vykresliť situáciu v našej domácnosti, ako prehratím daných audio a video záznamov. V mojom správaní by určite chýbal

aj úmysel, ktorý by ma mal viesť ku negatívnemu správaniu sa uvedeného v obžalobe a teda nebola naplnená ani subjektívna stránka údajného konania - psychického týrania.

Emočná nestabilita G. C. roky pramenila z jej zdravotného stavu, ktorý vlastne pretrváva dodnes. Jej labilná povaha bola a je črtom jej osobnosti, ktorú som ja nijako neovplyvnil a charakter a rozloženie jej psychického stavu nezmenil. Rovnaké alebo veľmi podobné zdravotné problémy má dnes aj náš syn (ktorý býva pravidelne hospitalizovaný na psychiatrickej liečebni). Mám zato, že sú to všetko dedičné veci a nie veci, ktoré by boli nejakým dôsledkom môjho správania sa.

G. C. za celý čas za ktorý ma obviňuje z psychického násillie celý ten čas zotrvala so mnou v spoločnej domácnosti, rozoberali sme bežné aj náročnejšie veci a nikdy ani len neprejavila záujem zo spoločnej domácnosti odísť alebo sa rozviešť. Majetkové pomery G. C. a jej rodiny jasne poukazujú na to, že možnosť odísť by nebol, čo sa týka majetkovej povahy, problém. V ich viacgeneračnej vile je stále dostatok miesta a nemala si ani problém nájsť drahý nájom u podpredsedu nášho okresného súdu. Ostávala teda so mnou v partnerskom vzťahu dobrovoľne a jej tvrdenie, že trpela až v úrovni vážneho psychického násillia mi príde absurdné.

Čo sa týka výpovede pani doktorky H., tak posudok p. H. nebol vyhotovený v tomto konaní, ale v inom konaní o úpravu styku otca s maloletými a teda si neviem predstaviť, ako by mohla o mne vôbec nejaký objektívny posudok napísať. Ak som sa pred rokom domáhal u tejto „doktorky“ informácii o zdravotnom stave môjho syna, tak má po telefóne nahrubo odignorovala so slovami, že ona mi určite nie je povinná dávať akékoľvek informácie o zdr. stave môjho syna. Aj toto svedčí o jej určitom manipulatívnom a neobjektívnom správaní sa. (informácie o synovom zdr. stave som potreboval získať, nakoľko matka detí žiadala môj podpis na súhlas so synovou psychiatrickou hospitalizáciou, avšak doktorka mi neposkytla žiadne informácie a aj sa odmietla so mnou stretnúť v jej ordinácii)

Posudok pána D. ako aj pani H. vychádzali z podkladov/materiálov z trestného konania, ktoré Krajský súd vyhodnotil už v rozsudku 3To/95/2020 ako nezákonné, z tohto dôvodu spochybňujem aj celý obsah daných znaleckých posudkov. Vzhľadom na to, že sa týka problému manželského spolužitia v rokoch 2014 a 2015 dnes už nie je nijakým spôsobom možno objektívne znova vyhodnotiť danú situáciu a teda sa nedajú už vykonávať žiadne nové dôkazy. Krajský súd sám poukázal aj na skutočnosť, že pani H. je psychologička, a to nie je odbor zaoberajúci sa medicínskymi otázkami a okresný súd nebol oprávnený sám vyvodiť odborný záver a okrem aj iných dôvodov ma spod obžaloby oslobodil.

V neposlednom rade, i keď teda nie v právnej rovine, chcem zdôrazniť, po desiatkach návštev na polícii a súdoch a stoviek hodín, ktoré ma tento ťažký rozvod a jeho dôsledky v podobe viacerých trestných stíhaní stáli, a ktorých negatívne dôsledky znášam už od 2015teho roku, by som uvítal, keby Krajský súd potvrdil oslobodzujúce rozhodnutie Okresného súdu a už sa v tejto veci nepokračovalo. Je to ďaleko nad rámec mojich psychických, zdravotných aj iných, aj finančných možností, aj preto sa k odvolaniu vyjadrujem, už bez právneho zástupcu.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadrila poškodená prostredníctvom svojej splnomocnenkyne. Vo vyjadrení uviedla nasledovné:

„S dôvodmi tak, ako tieto uviedol prokurátor vo svojom podaní súhlasím a som presvedčená, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne a preto sa pripájam k tomu, aby súd druhej inštancie napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

Hoci súd prvej inštancie doplnil dokazovanie prehrávaním nahrávok, ktoré si zabezpečoval obžalovaný bez môjho súhlasu a vedomia, ako aj bez vedomia maloletých detí, je len prirodzené, že si na svoje správanie dával pozor, jednotlivé nahrávky sú rôzne upravované, bližšie som sa k tomuto vyjadrila nie len na hlavnom pojednávaní, ale aj písomne, ktoré vyjadrenie som priložila do trestného spisu.

Nemôžem súhlasiť s tým, že sa jednalo len o občasnú správanie bývalého manžela, on svoje skutky bagatelizuje, jednalo sa o každodenné sústavné správanie o niekoľko vecí denne, a síce správy do práce, znevažovanie pred deťmi, zamykanie H. v izbe, kontrolovanie, vyčítanie, neustále sledovanie atď., ktoré bolo dlhodobé. Práve tá skutočnosť, že jeho správanie malo dlhodobý charakter a stúpajúcu tendenciu spôsobilo, že som sa mu pre pokoj neustále podvoľovala, neoponovala a keď som už nedokázala jeho správanie zvládať, rozhodla som sa spod tohto teroru voči mne aj deťom odísť.

Znalec F. D. sa vyjadril, že môj bývalý manžel veľmi dobre vedel rozpoznať svoje správanie a vedel si zvoliť, ako sa chce a ako sa bude naďalej voči nám správať. Našiel u neho poruchu osobnosti, ktorej podstata je práve v tom, že sa správa dominantne, neempaticky a kruto, presadzuje seba a manipuluje s nami.

Pre mňa, ako matku detí, ale aj bývalú manželku je pre mňa nepochopiteľná tak radikálna zmena rozhodnutia súdu iba na základe videí, z ktorých sa väčšina netýka spolužitia mňa a bývalého manžela. Tým, že je manipulátor si situáciu a nahrávanie dopredu pripravil. Tiež si vedel pripraviť, ako bude reagovať a tiež mohol ovplyvniť aj ovplyvnil, ktoré situácie nahrá a doloží súdu, prípadne ktoré zostrihá do takej podoby, ktorá mu bude vyhovovať a slúžiť pre súd, v tejto činnosti je veľmi zdatný. Z obdobia takmer rok, ktoré je rozhodujúcim obdobím, o ktorom súd rozhoduje, doložil cca hodinu záznamov, aj to z obdobia, kedy už o situácii v rodine vedelo už viac ľudí, cítil, že už nebude možné niektoré veci utajiť a tak si zámerne zadovážoval dôkazy vo svoj prospech. Prehrané a predložené videá nedokazujú žiadnym spôsobom, že zvyšok času sa nesprával tak, ako mu to je kladené za vinu tak, ako som jeho správanie popisovala ja aj deti, naopak, toto jeho správanie je v súlade so závermi znalcov.

Na pojednávaní boli prehrané iba sekvencie z niektorých videí, presné časy záznamov, ktoré si nadiktoval bývalý manžel.

Zároveň som bola veľmi prekvapená a je pre mňa nepochopiteľné, prečo sa súd opätovne v napadnutom rozsudku zaoberal aj maloletým H., nakoľko už bolo konštatované práve súdom druhej inštancie, že došlo k procesnej chybe a táto časť bola uzatvorená právoplatne.

Nepopieram, že H. túžil po pozornosti otca, zároveň však nechápal, prečo je k nemu jeho otec krutý a k sestre nie, táto jeho pozornosť bola väčšinu času nedosiahnuteľná a trestal ho kruto za súrodenecké nezhody so sestrou, trestal ho kruto aj bezdôvodne, keď nenaplnil jeho očakávania. Toto konštatuje aj znalecký posudok F. H.. V situáciách, kedy otec trestal H. sa tento jednoznačne otca bál a následne sa mu zhoršoval zdravotný stav. Obe deti vypovedali veľakrát, na úrade práce, na polícii, boli na znaleckých vyšetreniach a vyjadrovali sa vždy rovnako. Potvrdili, ako sa ich otec neľudsky správal, kruto, I. mala v tom čase 5 rokov, H. 7 rokov. Ja som neurčovala, ku komu pôjdeme, ani sme nevedeli, aké otázky budú deťom klásť, resp. aké metódy využijú znalci, deti vypovedali o všetkom, čo dlhodobo zažívali a čo videli nie len vo vzťahu k sebe, ale aj vo vzťahu ku mne. Vôbec sa nejednalo o bežné hádky, ale o dlhodobé psychické týranie, tak som to pociťovala ja a takto to pociťovali aj naše deti.

V poslednom období pred našim odchodom zo spoločnej domácnosti bolo aj na výzore syna zrejmé, že sa zmenil, ostal utiahnutejší, vychudnutý, nepozeral sa priamo do očí atď.

Zo záveru znaleckého posudku je zrejmé, že H. trpel otcovým správaním, toto malo za následok aj zdravotné dôsledky. Následkami správania otca syn trpí dodnes, má ťažké depresie, od roku 2016 je v starostlivosti pedopsychiatra, má poruchy učenia. Aj znalec, ktorý posudzoval, či je vhodný kontakt syna s otcom konštatoval, že by takéto stretávanie ohrozovalo zdravie syna a že príčinou je práve správanie otca. Mnoho odborníkov, nezávisle na sebe, nás vypočúvalo a vyšetrovalo a došli k rovnakým záverom, nie je predsa možné, aby sme si toto všetko vymysleli. Ja a moje deti vieme, čo sme zažívali a zdá sa mi neprijateľné, aby súd bral do úvahy viac pár videí, ktoré boli získané nezákonným spôsobom ako závery znaleckých posudkov. Súd aj zo znaleckého posudku si vybral len tú časť, kde sa uvádza, že H. bol zraniteľný aj predtým a tiky mal aj skôr, keď sa mu narodila sestra. To predsa nemôže byť použité proti maloletému H.. Práve preto, že bol H. zraniteľný potreboval istotu a oporu od rodičov, na základe správania sa bývalého manžela k nemu došlo k progresu zhoršenia zdravotného stavu a k zhoršeniu tikov u syna. To, že niekto je krutý k dieťaťu, ktoré je zraniteľnejšie ako ostatné deti je z môjho pohľadu matky neľudské a nie je možné takúto bezbrannosť dieťaťa použiť ako argument proti nemu. Predsa rodič je dospelý, už vyzretý a má sa k svojmu dieťaťu správať tak, aby mu bol oporou a pomáhal mu dozrieť. Pokiaľ sa zhoršuje zdravotný stav dieťaťa na základe intervencií rodiča je zrejmé, že takéto správanie dieťa nezvláda, je škodlivé a ubližuje mu.

Viem, ako sme trpeli, všetko, čo som vypovedala je pravda, na tomto zotrvávam, pripájam sa k dôvodom odvolania prokurátora, rozhodnutie považujem nie len za nezákonné a z morálneho hľadiska za neprípustné a nespravodlivé vo vzťahu k nám a predovšetkým k deťom, kde následky správania sa obžalovaného si ponesieme niekoľko rokov, ak nie celý život.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátora, prokurátor krajskej prokuratúry sa stotožnil s odvolaním podriadeného prokurátora a jeho dôvodmi a navrhol mu vyhovieť. Splnomocnenkyňa poškodenej sa pripojila ku konečnému návrhu prokurátora. Obžalovaný navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané,

avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru. Odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním prokurátora napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu, z odvolania prokurátora a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o danosti dôvodov na oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) a b) Tr. por. Podľa názoru odvolacieho súdu prokurátor podľa konkrétnych dôvodov odvolania teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali konanie obžalovaného voči svojmu synovi tak, ako mu to kládla obžaloba za vinu a v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. zistené konanie obžalovaného voči poškodenej F. G. C. nie je trestným činom.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania prokurátora odvolací súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch odvolania nenamietal, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo

vyplývalo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvedenia iných skutkových záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, čo má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery o spáchaní skutkov obžalovaným). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmavať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať okresnému súdu záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Odvolací súd môže upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvedenia ktorých sa domáhal prokurátor v dôvodoch svojho odvolania. Odvolací súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoje skutkové závery, má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe svojho postupu pri hodnotení dôkazov v súlade s ustálenou súdnou praxou vo vzťahu k požiadavke preukázania viny dospel k záveru, že na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy nie sú podľa jeho názoru dostatočné na to, aby mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nespochybniteľné presvedčenie o preukázaní konania obžalovaného voči svojmu synovi, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba. Z obsahu dôvodov podaného odvolania prokurátora podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že prokurátor v odvolaní nenamietal správnosť tejto časti skutkových zistení okresného súdu, ale sa domáha uznania viny obžalovaného podľa obžaloby v časti konania obžalovaného vo vzťahu k poškodenej.

Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku správne dospel k záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy nie sú podkladom pre právny záver o preukázaní úmyslu obžalovaného v zmysle § 15 písm. a) alebo b) Tr. zák. spôsobiť poškodenej psychické utrpenie. Okresný súd dôvodne dospel k záveru, podľa ktorého v čase činu manželstvo obžalovaného a poškodenej nieslo znaky disharmónie pre diametrálne rozdielne názory manželov na vedenie domácnosti a výchovu detí. Konanie obžalovaného voči poškodenej smerovalo primárne k tomu, aby domácnosť a výchova v rodine bola podľa jeho predstáv a nie k tomu, aby u poškodenej vyvolal psychické utrpenie. Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k správne právnemu názoru, podľa ktorého u obžalovaného nebol preukázaný ani nepriamy úmysel v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák., keďže prípadná ľahostajnosť obžalovaného k možnej psychickej nepohode poškodenej v zmysle ustálenej súdnej praxe nie je uzročením, a teda ani formou prejavu úmyslu.

Na základe uvedeného odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a nesprávnej aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech obvineného okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda nezistil odvolaním prokurátora namietané chyby napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Následne odvolací súd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu aj z hľadiska existencie prípadných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,

- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zoberal na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.